

[Elna Munch.]

sters Tale. Man giver Teatret fair play i 5 Aar, og hvis Ordningen brister, maa man tage Spørgsmaalet op igen og se, om man fra anden Side kan faa det Tilskud, som Staten ikke kan yde. Der kan være Tale om Tilskud fra Hovedstadskommunerne, og der kan være Mulighed for privat Tilskud, det kan man overveje til den Tid. Men hvis det ikke lykkes at komme frem ad denne Vej, er der, som Ministeren siger, sikkert ingen anden Vej at gaa end at gaa over til Privatdrift. Jeg tror, det er rigtigt at prøve den Ordning, her er foreslaaet. Jeg anser det for et Held for Teatret, at der i det Øjeblik, dets Skæbne skal afgøres, findes en Undervisningsminister, der ikke som den forrige lader Teatrets Sag varetage af Trafikministeriet. Jeg vil gerne udtale min Anerkendelse af, at den højtærede Undervisningsminister i denne vanskelige Situation har vist baade Resignation og Fasthed, Resignation, idet han berøver sig selv direkte Indflydelse paa Teatrets Forhold, og Fasthed, i det Memento, han tilraaer Teatret: Nu eller aldrig. Den højtærede Minister har grebet om Nalden med fast Haand. Jeg tror, det vil være klogt, at Rigsdagen ser paa Forslaget og viser det Velvillie, jeg tror ogsaa, at det vil være klogt, at Teatret viser Forslaget Velvillie; maaske kan det betyde en Nedgang paa forskellige Omraader indenfor Teatret, men man maa ogsaa huske paa, at i Forholdet til Kollegerne er man dog bedre stillet ved dette Teater, Dobbeltscenen, end man er ved de private Teatre, som Staten intet Tilskud yder til. Jeg tror ogsaa, at man fra Teatrets Side vil forstaa, at dette er det yderste Tilbud, det sidste Tilbud, der ydes fra Statens Side. Det gælder da om at holde sammen i Bevidstheden om, at man er i samme Baad, at det er i egen Interesse, at Baaden ikke kæntrer. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer ønskede, at Ministerens Skæg ikke skulde blive for langt under Forhandlingerne. Det er nu ikke det allerværste, man kunde ønske den højtærede Undervisningsminister, at han maatte faa et langt Skæg, men hvis derimod Teatret fik en lang Næse, synes jeg, det var langt sørgeligere, og jeg haaber derfor, at Lovforslaget nogenlunde hurtigt vil gaa gennem de to Ting. Man maa jo vel huske, at hvis vi ikke nu gennemfører dette

Forslag, saa bliver vi staaende ved den Ordning, vi har haft hidtil, og den er der dog i hvert Fald ingen indenfor den danske Rigsdag, der er tilfreds med.

Undervisningsministeren (*Borgbjerg*):

Der gik gennem alle de fire Ordføretaler en varm Interesse for den sceniske Kunst i dens lødigste Form, og der sporedes tillige i alle disse fire Taler en varm Kærlighed til vort gamle kongelige Teater i København med dets store Traditioner. De 4 Partiordførere og jeg er altsaa her fuldkommen enige. Men dernæst sluttede de 4 Partiordførere sig jo alle til Grundtankerne i det forelagte Lovforslag, saa jeg har Grund til at udtale Tilfredshed dermed og min Tak til alle de 4 Talere derfor i Haabet om, at dette værler Mulighed for nu at naa til et godt, positivt Resultat i denne gamle, saa ofte og saa heftigt debatterede Sag.

I den udførlige og interessante Tale, som det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit holdt, kom det ærede Medlem ind paa visse Enkeltheder. Jeg skal væsentlig holde mig til dem, hvor der er Tale om ligefremme Oplysninger fra Ministeriets Side, dog ogsaa tage enkelte andre med, men der vil være en Række Enkeltheder, som jeg mener bedst drøftes i Udvalget.

Det ærede Medlem ansaa Navnet: Dobbeltscenen for uheldigt. Som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen allerede har udtalt, er det paa ingen Maade Lovforslagets eller min Hensigt, at Navnet Dobbeltscenen skal træde i Stedet for det kongelige Teater. Det er kun et — jeg ved ikke, om det er særlig heldigt valgt — Navn for denne selvstændige Institution, der maatte have et Navn, fordi den er et Retssubjekt; vi har drøftet forskellige Forslag. Oprindeligt havde vi tænkt os: det kongelige Teaters Drift; men det syntes vi ikke lød saa godt. Man har ogsaa været inde paa Tanken: Nationalscenen, men det gik vi netop af Vejen for, for det vilde være ligesom at tage det gamle Navn bort. Men kan man finde et bedre Navn, saa er jeg villig til at forhandle derom, ja, rettere sagt, saa vil jeg meget gerne gaa med til det, hvis man mener, det er bedre. Men der vil ikke blive Tale om, at nogen behøver at sige med Rette: Jeg har været